

Úvodem

Určitě pro vás není žádnou novinkou, že školní rok je pomalu za námi, a tak nyní držíte v rukou poslední letošní číslo našeho časopisu Merkuroviny. Přestože od předchozího vydání neuplynulo mnoho času, udála se celá řada zajímavých akcí. Se školou se rozloučili studenti 4. ročníků a je zajímavé si přečíst jejich ohlédnutí za uplynulými čtyřmi roky. Z jejich příspěvků je vidět, že si ze svého studia neodnesou jen teoretické vědomosti, ale i vzpomínky, kdy se v hodinách i zasmáli.

Další témata článků vám prozrazovat nebudu, ale určitě nechej opomenout naši již tradiční rubriku, ve které si můžete přečíst rozhovor s některým z vašich vyučujících. Tentokrát se s naší školou loučí paní učitelka PhDr. Pavla Kaňková. Skoro se nám ani nechce věřit, že po téměř čtvrtstoletí se s naší obchodní akademií loučí. Ale jak jsem ji měla možnost poznat já, jako nesmírně aktivního a optimisticky naladěného člověka, takový „klasický“ důchod ji určitě nečeká. A je určitě zajímavé, jak na ni vzpomínají její bývalé studentky, což se dočtete v našem absolventském okénku.

Na závěr vám chci popřát úspěšné dokončení letošního studia (žádné opravné zkoušky ☺) a hlavně pohodové prázdniny.

Mgr. Jana Andrášková

V tomto čísle najdete:

Téma	strana
Výuka trochu jinak	2
Praxe 3. ročníku	5–7
Loučí se 4. A.....	8
Loučí se 4. B.....	9
Maturity	10
Loučí se PhDr. Kaňková	11
Alles Gutte (absolventské okénko .)	12

Školní rok 2017/2018 je za námi. V novém školním roce otvíráme 2 třídy, v tuto chvíli víme, že do 1. ročníku nastoupí 47 žáků, už teď se na ně těšíme.

**Obchodní akademie Slaný 2017/2018
Pedagogický sbor**

Foto: Jiří Jan Husník

Hodiny jazyků trochu jinak

Kde se berou zahraniční dobrovolníci v ICM Slaný?

Informační centrum pro mládež ve Slaném je vysílající a hostující organizace Erasmus+. Vedle mezinárodních výměn mládeže je to především Evropská dobrovolná služba, díky které se ve Slaném můžete potkat s cizinci z různých koutů světa. ICM Slaný hostí každý rok dva dobrovolníky, během několikaleté zkušenosti jsme tu tak měli mladé lidi například z Arménie, Francie, Švédska, Itálie, Turecka či Kypru.

Tento rok je s námi Diego ze Španělska a Nshteh z Jordánska, původem z Arménie. Dobrovolníci se podílí na běžném chodu centra, vedou své jazykové kluby (španělština každou středu od 17:00, arabština ve čtvrtek od 17:00), pořádají kulturní večery, ve kterých představují své rodné země a pracují na svých projektech, kterým je třeba jejich vlastní Youtube kanál.

Kluci také pravidelně navštěvují místní základní a střední školy, mezi nimi také Obchodní akademii ve Slaném, kde navštěvují hodiny španělštiny a angličtiny. Studenti tak mají skvělou příležitost využít a procvičit své jazykové schopnosti.

Diega a Nshteho můžete kromě jazykové výuky u vás ve škole potkat na jakékoli akci ICM Slaný, nebo jednoduše v kanceláři. Na rok do zahraničí můžeme vyslat i vás. Pokud vás láká strávit nějaký čas v cizí zemi, neváhejte a kontaktujte nás na info@icmslany.cz.

Kateřina Jandová
ICM Slaný

Ve škole věnujeme velkou pozornost cizím jazykům. Tak třeba angličtina. Nejen že máme každý rok 4 hodiny týdně a ve 3. a 4. ročníku ještě 2 hodiny konverzace, ale žáci mají občas možnost mluvit i s cizinci, a to jak během výměn s partnerskou školou v Německu, během projektových setkání Erasmus+ nebo třeba přímo v hodinách.

Tento školní rok k nám docházejí pracovníci a dobrovolníci z ICM Slaný. Před Vánocemi navštívil naši hodinu anglického jazyka Španěl Diego, který mluví i anglicky. My, jako studenti, jsme pro něj připravili prezentaci o Vánocích v České republice, při níž jsme mu podrobněji vysvětlili naše zvyky a tradice. Pak i on nám vyprávěl, jak probíhají Vánoce ve Španělsku, což nás velmi pobavilo.

Dle mého názoru jsou jejich návštěvy k nám velmi přínosné. S nimi to není nudné učení se nové látky, ale komunikování v cizích jazycích o všem, co nás napadne. Tím si samozřejmě posilujeme svou jazykovou úroveň. Nejen, že se s nimi skvěle komunikuje, ale také je s nimi zábava.

Nikola Zahrádková, 2. A

Není to tak dlouho, co se do naší běžné školní výuky zapojili dva zahraniční pracovníci ICM Slaný, konkrétně Španěl Diego a Jordánek Nshteh. Oba se individuálně zúčastnili hodin anglické konverzace. Už

při prvním kontaktu z nás spadl stres a zjistili jsme, že jsou to lidé jako my, jen narození mnoho kilometrů od nás.

V první hodině jsme se dozvěděli základní informace o jejich životě, mnoho podrobností o zemi, kde se narodili, a také jejich pocity z pobytu v naší republice. Zároveň se ptali i oni nás, takže jsme si mohli plně vyzkoušet přímou komunikaci s cizinci, kteří nám nerozumí ani slovo.

Z mého osobního pohledu je každá hodina s nimi skvělým zážitkem, který bych mohl každému jen doporučit. Po jedné hodině jsem si rozšířil znalosti o Španělsku a Jordánsku, které jsem dosud ani nevěděl, ať už jde o obyvatele, památky či životní styl.

Martin Kovačík, 3. A

Jak je vidět na obrázku vpravo, v hodinách cizích jazyků se také občas ochutnává mezinárodní kuchyně. Při výše zmíněné návštěvě dobrovolníků v hodině angličtiny se ochutnávaly české, španělské a arabské speciality. Žáci se dozvěděli třeba to, že není kebab jako kebab a španělskému dobrovolníku Diegovi se pro změnu dostalo poučení o tom, co je to španělský ptáček.

Ale ochutnávky si dokážeme zorganizovat i sami, nedávno to bylo v hodině ruského jazyka v prvním ročníku. Žáci konverzovali na téma jídlo a ruská kuchyně, a na konci hodiny mohli ochutnat pelmeně, pirohy nebo pravý ruský čaj uvařený paní učitelkou Voseckou, který chutnal opravdu skvěle. Jak jinak, když ho vařila přesně tak, jako se to dělávalo u nich doma.

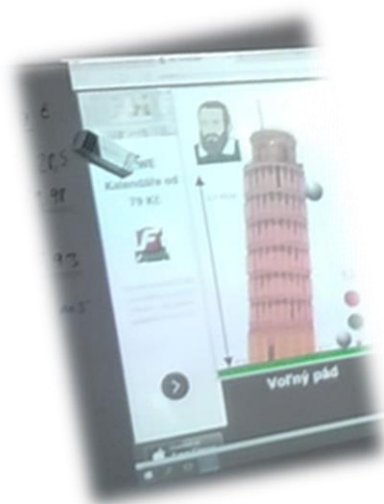

Zetpévěčka (základy přírodních věd)

Trocha teorie nikoho nezabije. Ale není nad to vyzkoušet si něco prakticky, tím spíš, když se jedná o předmět základy přírodních věd.

Na jedné dubnové hodině si žáci formou soutěže procvičili odvozené jednotky a pak se věnovali pohybu. Připomněli si volný pád, ale Mgr. Dolejší jim také připomněl, jaká rychlost je životu nebezpečná při jízdě na kole.

Žáky hodina bavila, koneckonců, můžete si povšimnout skutečného, až vědeckého zaujetí v tvářích některých studentů.

Návštěva hasičské stanice

Dne 12. dubna, kdy se na naší škole konaly přijímací zkoušky, naše třída 1. A navštívila hasičskou stanici ve Slaném. Privítala nás sympatická paní z tísňové linky a poučila nás o chování na hasičské stanici. Poté nás zavedla do menší třídy, kde se nás ptala na nejrůznější otázky, např.: „Jak byste hasili oheň na pánvi?“ Naše odpovědi byly z větší části správné. Po tomto malém zkoušení nám pustila záznamy telefonátů na tísňovou linku. Záznamy se týkaly hysterické paní, které teklo bahno při prudkém dešti na zahradu, a mladého běžce, který omylem vytočil číslo v kapse. Na závěr nás seznámila s hasičskými přístroji. Každý jsme si vyzkoušeli sněhový hasicí přístroj a za odměnu jsme dostali bonbóny. Po sladké odměně jsme se vydali do garáže. Privítal nás milý hasič, který nám ukázal hasičská auta a jejich vybavení. Předvedl nám, jak se jednotlivá zařízení nebo přístroje používají. Ukázal nám například hadice, proudnice, rozdělovač a štípací kleště.

Celý den jsme si jako třída moc užili.

Kristýna Rejnová a Veronika Mynajová, 1. A

Návštěva Městské policie

Dne 12. dubna 2018 se zúčastnila naše třída 1. A zajímavé přednášky a prohlídky prostor Městské policie ve Slaném. Byli jsme seznámeni s kamerovým systémem, který umožňuje na televizních obrazovkách sledovat, co se děje v ulicích Slaného. Zajímavé bylo např. pozorovat dění na parkovišti u Lidlu a zejména u atletického stadionu, kde jsme viděli dokonce i do tváří cvičících dětí. Tento kamerový systém tak napomáhá k ochraně a bezpečí obyvatel Slaného.

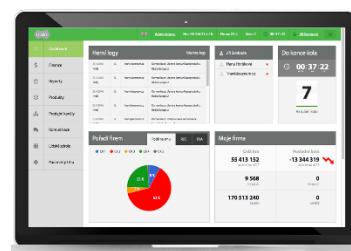
V druhé části exkurze jsme si mohli prakticky vyzkoušet dvě zajímavé pomůcky, které slouží k prevenci návykových látek. Jednalo se o brýle, které nám navozovaly pocity i chování, jaké mívá pod vlivem alkoholu a drog.

Exkurze byla velmi zajímavá a přínosná. Dozvěděli jsme se mnoho nového o práci městské policie, která není vůbec jednoduchá.

Sofia Lupak, 1. A

Manažerská simulační hra UNISIM nás baví

V minulém čísle Merkurovin jsem psala o skvělém postupu studentek 3. ročníku (Antonie a Dominiky) do semifinále manažerské simulační hry UNISIM. Semifinále a finále proběhlo 18. a 19. dubna v Plzni. Do semifinále postoupilo celkem 10 týmů z různých středních škol v ČR. V semifinále byly týmy rozděleny do dvou skupin, kdy se proti sobě utkalo vždy pět týmů v dané skupině. Do finále postupovaly dva nejlepší týmy z každé skupiny a jeden další, který měl hned po nich nejlepší výsledek. Děvčata postoupila do finále z druhého místa. Ve finále si zpočátku vedla velice dobře, avšak ostatní nakonec změnily strategii a děvčata již nestačila situaci ovlivnit. Z celkového počtu 57 týmů se děvčata umístila na krásném 5. místě a díky tomu jsme získali **SLEVOU NA ROČNÍ LICENCI**, takže v příštím školním roce ji budeme využívat ve výuce.

Ing. Martina Dlouhá

Pohled studentek

Do této hry jsme se zapojily společně se spolužačkou Antonií. Nejdříve jsme si myslely, že se do této hry zapojíme jen tak, ale když jsme hru poznaly, tak jsme jí úplně propadly. Tato hra je o štěstí, které nás v 1. kole potkalo. Dá se říct, že jsme celé strategii přišly na „chlup“, a tak díky tomu jsme celé 1. okolo ovládly na plné čáře.

Protože jsme postoupily, čekala nás poté cesta do Plzně. Zde jsme byly ubytovány společně s paní učitelkou Dlouhou v domově mládeže. První den jsme hrály semifinále, ze kterého jsme postoupily do finále na druhém místě. Před námi byli pouze ti, jejichž škola má tento program zakoupený, a tak ho studenti můžou hrát celoročně. Už tento postup jsme považovaly za velký úspěch.

Druhý den ihned od rána probíhalo finále. V prvním kole se nám dařilo, ale poté ostatní poznali naši taktiku a nám vše přestalo vycházet.

Nakonec jsme skončily na pátém místě. Myslíme si, že i to je úspěch, protože dohromady bylo zapojeno 57 týmů. Příští rok bychom chtěly hrát znovu.

Ráda bych za sebe poděkovala Ing. Martině Dlouhé, že nám byla v Plzni velkou podporou.

Dominika Dolejší, 3. A

(zdroj obrázků - <http://unisim.cz/soutez-ss/>)

Praxe 3. ročníků

Teoretické vědomosti jsou základem, který si naši absolventi mohou odnést do života. Cenné jsou ale také praktické zkušenosti, které mohou načerpat mimo jiné během čtyřtýdenní praxe na konci třetího ročníku.

Hejtmanský dvůr

Jako studentka 3. ročníku se zaměřením na cestovní ruch jsem si místo výkonu květnových praxí vybrala Hotel Hejtmanský dvůr a své rozhodnutí bych neměnila. Jako první je třeba zdůraznit, že praxe je třeba vykonávat na místě, které je nám sympatické a prospěšné pro budoucí povolání. Právě proto mi tento vyhlášený čtyřhvězdičkový hotel přišel jako ideální volba s ohledem na mé sny o nadcházející kariéře.

Jelikož hodlám i nadále studovat, případně pracovat v oblasti cestovního ruchu, hotel je pro mě ta nejprínosnější varianta. I když se nižším ročníkům může zdát, že tento měsíc ve 3. ročníku je měsícem nicnedělání a povalování se, není tomu tak, nebo alespoň ne v mém případě. Moje praxe jsou taková malá zkouška ohněm. I přesto, že se skládají z uklízení pokojů a směn na recepci, je to velmi náročná práce fyzická i psychická.

Samozřejmě jsem si mohla vybrat praxi, kde bych nedělala nic a pouze bych si šla na pár hodin někam odsedět svou danou denní povinnost, přinejhorším byla dokonce celý měsíc doma. Nebudu vám lhát, vždy se najdou tací lidé, kteří právě toto udělají, ale je třeba se zamyslet nad tím, co nám tato praxe přinese do života? Jaké zkušenosti zde získáme a kam nás to v životě posune dál? Musím přiznat, že v určitých oblastech, zejména v prvních dnech, jsem musela překonat samu sebe, zatnout zuby a čelit výzvě. Nebylo to snadné, ani teď není, ale život není nikdy snadný a nikdo vám nic zadarmo nedá. Praxe považuji za možnost na měsíc čelit reálným výzvám v reálném životě a dokázat poprat se s tím na vlastní pěst. Ve škole nás naučí mnohé, ale právě tato praxe nás naučí používat své znalosti a dovednosti v realitě, v situacích, na které nás sezení v lavici nepřipraví. I pouhé uklízení pokojů, obsluhování hostů, zvedání telefonů na recepci a rezervace pokojů může člověka posunout o velký kus kupředu. Má rada pro mladší ročníky nakonec zní: vybírejte si důkladně svou praxi a nepodceňujte ji. Nedokážete si ani představit, jak přínosné to pro vás bude, kolik zkušeností získáte a jak vás to připraví na budoucí práci a budoucí život.

Lucie Kobylková, 3. A

ČSSZ Již při nastoupení na tuto školu jsem věděla, že ve 3. ročníku budu muset absolvovat celý jeden měsíc praxe na místě, které si mohu sama vybrat. Čas praxí se neustále více blížil a já jsem stále nevěděla, kam mám jít. Nakonec jsem si vybrala praxe na ČSSZ, což je Česká správa sociálního zabezpečení. Po dobu působení na tomto pracovišti je náplní mé práce zakládání dokumentů do archívu, vyhledávání složek, které jsem musela rozdělit podle roku a následně zabalit do balíků, které se posílají do archívů do úschovy na 5 a více let. Věděla jsem, že to nebude jednoduché, tato práce mě nejprve nebavila, ale časem jsem přišla na systém, díky kterému šla veškerá práce mnohem rychleji, a dokonce mě začala i bavit.

Kristýna Hnízdilová, 3. A

ICM a knihovna Píše se 1. květen. Pro jiné studenty jen další měsíc plný učení a chození do školy, ale pro mě začala podstatná část vzdělávání, kterou je praxe. Každý student má možnost výběru dle svého uvážení. Zaměření praxe by se mělo shodovat se zaměřením žáka. Já jsem si konkrétně vybral pobočku ICM ve Slaném společně s městskou knihovnou, kde v těchto dnech trávím většinu svého času.

Mé prvotní obavy se ukázaly hned první den jako naprosto zbytečné, jelikož po nástupu jsem se okamžitě seznámil s kolektivem, který mě přátelsky přivítal a začlenil do svého týmu. Po zaškolení jsem se s nadšením pustil do práce, kterou mi má vedoucí zadala.

Od té doby každý den vstávám plný entusiasmů a očekávání z každého dne, kdy se budu moct naučit novým věcem.

Martin Kovačík, 3. A

Celní správa

Když nám ve třídě paní zástupkyně nabízela praxi na Celní správě, byla jsem první, kdo se přihlásil, aniž bych věděla, co bude náplní práce.

Celní správa se nachází až na konci Kladna u Lega, takže každý den musím vstávat v pět hodin ráno, což pro takového spáče, jako jsem já, není lehký úkol. V šest hodin ráno chodím strašidelnou uličkou na autobus s pepřovým sprejem v kapse. V sedm ráno se dostanu na Kladno na náměstí Svobody, kde čekám nejméně čtvrt hodiny na autobus, který jede směrem na celnici.

Když jsem na celnici poprvé vešla, ujala se mě moc hodná paní, která mě dovedla za svým nadřízeným. Po příchodu do místnosti s přepážkami a kanceláří mého šefa mě uvítal snad ten nejlepší kolektiv lidí, který jsem si na své praxi mohla přát.

Můj strach po vstupu do nadporučíkovy kanceláře okamžitě zmizel. Mým nadřízeným je neskutečně hodný pán se srdcem na pravém místě. Povídali jsme si déle než půl hodiny a během této doby jsme se docela seznámili. Když přišel můj spolužák, tak nám pan nadporučík začal vysvětlovat úkoly Celní správy. Provedl nás budovou Celní správy a seznámil s našimi budoucími kolegy.

Každý den nám pan nadporučík vysvětluje nové pojmy, práci celníků a funkci celní správy. Vypráví nám historky z předchozích let, které u celní správy zažil.

Dnešek byl pro mě zatím asi tím nejzajímavějším dnem této praxe. Od rána jsme probírali celní sazebník. Dostali jsme za úkol zařadit několik dokumentů. Nemyslela jsem si, že je to tak těžká práce. Povedly se mi zařadit pouze dvě položky správně. Poté jsme jeli na naši první fyzickou kontrolu, při které jsme viděli, jak vlastně taková kontrola skutečně probíhá. Pořádili jsme fotografickou dokumentaci a zkontrolovali jsme správnost položek.

Pokud bych se měla vrátit zpátky a vybrat si praxi, svoji volbu bych nezměnila. Jsem ve skvělém kolektivu lidí a mám úžasného vedoucího, který mi vysvětlí vše, čemu nerozumím. Možná, že se budu v budoucnu o práci na Celní správě ucházet. V době praxe jsem se dozvěděla i podstatné informace důležité ke složení celnických zkoušek.

Nikola Benešová, 3. A

Pokud jste alespoň částečně pravidelnými čtenáři Merkurovin, určitě víte, že především zásluhou vaší vyučující PhDr. Pavly Kaňkové navázala naše škola družební kontakt se školou v německém městě Goslar. A díky tomu se již druhým rokem mohou dva žáci absolvovat odbornou praxi v Německu. Není podmínkou, aby uměli němčinu, dorozumí se i anglicky. Letos vyrazili do světa Dominik a Petr. Odjížděli do neznáma plni očekávání...

Praxe trochu jinak

Zpočátku jsem měl smíšené pocity z toho, jak budou všechny věci probíhat, ať už se jednalo o ubytování, nebo jaké to bude být celý měsíc ve zcela neznámém městě. Tyto pocity se ale krátce po příjezdu do Goslaru změnilly v nadšení. Krásy města mě zcela uchvátily, jelikož celé centrum je historické s honosnými stavbami, které zde stojí už několik století.

Po prvních dnech "relaxace" a seznamování se s městem jsem nastoupil do Media Marktu. Tento obchod se zaměřuje na elektroniku všeho druhu. Měl jsem určité obavy, které mě však po krátké chvíli přešly. Lidé zde byli velmi milí a přívětiví, a když jsem si s něčím nevěděl rady, tak mi okamžitě pomohli a danou věc vysvětlili. Celkově jsem se zde cítil dobře a chodil jsem tam velmi rád.

Myslím si, že to pro mě bude zkušenost k nezaplacení. Poznávám plno nových skvělých lidí, se kterými můžu být v budoucnu v kontaktu. Také jako velké pozitivum beru to, že je u mě znát citelné zlepšení komunikace v cizích jazycích – v němčině i v angličtině.

Dominik, 3. A

Ve středu 2. května jsem v rámci odborné praxe odjel do německého Goslaru, kde jsem pracoval v místních firmě Deco-Marktu. Tento obchod se zaměřuje na prodej dekorací do domu, tapet, podlah, koberců a dalších věcí, které se při práci na domě nebo jeho zkrášlování můžou hodit. Mimo práce ještě navštěvujeme s Dominikem 2x týdně naši partnerskou školu.

Po práci nebo po škole chodíme do města a denně procházíme jeho centrum a neustále objevujeme nové památky a části města, jelikož není zrovna nejmenší. Historie některých krásných památek a domků sahá až do 15. století.

Ze začátku svého příjezdu jsem byl ubytovaný u jedné rodiny a všichni byli moc fajn a moc jsem si s nimi rozuměl, protože měli hudbu jako koníček a hráli všichni na nějaký instrument. Společně

Po práci trochu toho sportu. Kluci se zúčastnili dobrovolného 5km běhu napříč městem. Dominik to dal za 25 minut, Petr za 28.

s Dominikem, který je tu se mnou, jsme měli večer několikrát grilování a poznali jsme spoustu lidí ze sousedství této rodiny. Všichni tu jsou velice přátelští. Později jsem bydlel společně s Dominikem u paní Uli, která je velkým fanouškem České republiky, a i tam se mi moc líbilo.

Petr Kotrč, 3. A

Jako by to bylo včera, co se fotili na molu u Máchova jezera na seznamovacím kurzu na začátku 1. ročníku a den po vydání tohoto čísla se budou fotit v kapli při předávání maturitních vysvědčení.

Střípky hlášek 4. A

Rozhovory studentů:

Míša: „No, hele, já si myslím, že ten test bude určitě do dvojky.“

Známky jsou již na internetu...

Bára: „Tak co máš Míšo?“

Míša: „5, to fakt vůbec nechápu. Asi si mě s někým spletla.“

Aneta: „Hele, Kláro, jdi přede mne, aby mě školník nechytil, že nemám přezůvky.“

Klára: „Jojo, jasně.“

Aneta: „A sakra...“

Školník: „Slečnoo, kde máte přezůvky? Co si o sobě myslíte?“

Paní učitelka Košutová:

„Vážení, jste již dospělí lidé.“

„Měli byste se poohlédnout po jiné škole.“

„Co ten bordel v té šatně? Vážení, tady jste pouze na návštěvě!“

„A na úvod jedna obecná informace: já nejsem vaše sekretářka.“

Paní učitelka Andrýsková:

„Tak ještě jednou a spisovně!!“

„Napišeme si takový malý testík.“

Pan učitel Dolejší:

„Tak co, Eriku, čteš něco?“

Erik: „No právě, jsem to začal číst. Zkoušel jsem koukat i na film, ale nedokoukal jsem ho.“

Mgr. Filip Dolejší: „A proč?“

Erik: „Vždyť je to černobílý.“

kompletovali: Bára Cimrmanová a Erik Rezek, 4. A

Děkujeme, odcházíme!

Tak a je to tady. Čtyři roky zážitků, bojů s učiteli i se školou obecně jsou za námi. Najednou už nejsme s profesorským sborem soupeři, ale táhneme za jeden provaz. Všichni už chceme být pryč, ale zároveň se dozajista nikomu nechce loučit se se spolužáky a naší (dříve nenáviděnou) třídou plnou starých počmáraných lavic. Je to zvláštní pocit, představit si, že teď nám teprve začíná život a že se už nikdy neuvidíme takhle pohromadě v jedné třídě. Ale vzpomínky? Těch máme spoustu.

Možná se budete divit, ale dokonce ani v našich hodinách občas nebývala nuda. S velikou radostí vám teď ukážeme, že i s učiteli na obchodní akademii ve Slaném může být zábava.

- učitelka Rohanová: „Utíkej, nebo budeš mít cmrndnuto v trenkách.“ (Na Filipa běžícího na záchod)
- učitelka Bílková: „Vám kdyby doma hořelo, tak to ani nezjistíte.“
- učitel Víšek: „Tak to nejhorší nakonec, no, pojďte, slečno.“
- učitelka Vršinská na studenty čtvrtých ročníků: „Víte, na co se těším? Až tu nebudete.“
- učitelka Víšková: „Tak mě budou poslouchat jen ti, co jdou k maturitě. Jde tu vůbec někdo k maturitě?“
- učitelka Pokorná: „Podívejte se z okna a představte si, že se na vás kouká Karel IV., a pracujte.“

A dokonce ani spolužáci nezaháleli, když se rozdávala vtipná kaše.

- V hodině češtiny jsme probírali synonyma a Lád'a paní profesorce při zkoušení povídá: „No, tak to máte třeba: chudák a krypl, zdechlina a chcíplotina.“
- Matěj: „Lád'o, myslíš, že kdyby si byl spisovatel, tak bysme se tu o tobě učili?“ Lád'a: „Ne.“ Matěj na to: „Nebud' negativní, vždyť tu probíráme každého blba.“
- učitel Dolejší se ptá, co jsou to rozinky. Nela bezmyšlenkovitě vykřikuje: „Sušený švestky!“
- A jako poslední bych uvedla vyjevení průměrného studenta čtvrtého ročníku: „Hele, ta básnička se jmenuje Hovno!“

Musíme uznat, že ty čtyři roky uběhly hodně rychle. Ještě před chvílí jsme si říkali, kolik máme času do maturit, a najednou už nezbyvá mnoho do jejich konce. Pevně doufáme, že se náš kolektiv po škole jen tak nerozpadne, i když kdo ví, co bude za pár týdnů, natožpak měsíců či let. Na „obchodku“ ve Slaném ale bude každý z nás vzpomínat. Tak nám všem držte palce do života, ať jím také jen neproplujeme jako střední školou.

Eliška Tůmová a Kristýna Kučerová, **4. B**

Maturity

Letošní maturitní zkoušky v jarním termínu jsou za námi. Žákům, kteří úspěšně zvládli všechny dílčí části státní i profilové zkoušky bude slavnostně předáno maturitní vysvědčení ve čtvrtek 31. května v kapli Zasnoubení Panny Marie na slánském náměstí. Reportáž z kaple přineseme v příštích Merkurovinách.

Nahoře jsou fotografie z letošním ústních maturitních zkoušek (vlevo angličtina ve 4. A, vpravo český jazyk ve 4. B). Dole jsou fotografie z roku 1959. V pozadí za maturitní komisí je vidět i maturitní tablo.

Končící tvář našeho pedagogického sboru – PhDr. Pavla Kaňková

I když se to nezdá, strávila jsem více než 41 let za katedrou. Němčinu jsem se začala učit nepovinně ve 3. třídě a rusky povinně ve 4. třídě ZŠ. Na gymnázium v Kralupech nad Vltavou jsem pokračovala v těchto jazycích a 4. ročník jsem absolvovala na Gymnázium v Jevíčku, kde byla příprava pro studium do zahraničí a velmi intenzivní výuka němčiny. Já jsem se ale rozhodla pro studium jazyků na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Když jsem se v roce 1977 přivdala do Slaného, doučovala jsem středoškoláky a začala jsem učit v jazykových kurzech pro dospělé při Závodním klubu ČKD (v dnešním Hejtmanském dvoře). Jelikož jsem byla v městě téměř neznámou osobou, musela jsem při představování naznačit, ke komu z místních patřím. Tak jsem od jednoho pracovníka klubu dostala odpověď: „Já vím, Váš manžel je Kennedy.“ Nechápatě jsem pokrčila rameny a vůbec netušila, o čem jde. Až doma se mi dostalo vysvětlení, že to byla manželova přezdívka, když jezdil na Kladno na průmyslovku, a tak mu prý říkaly holky ze „zdrávky“. Při pohledu na jeho maturitní fotku mi to bylo jasné. Začátky ve výuce nebyly jednoduché, protože pánové v kurzu byli starší než já, a tak si řekli, že si mne prozkouší a připravovali si záluďné dotazy, jak se co řekne německy. Snad jsem obstála. Na gymnázium a ani na obchodní akademii nebylo

volné místo učitelky němčiny, ale přes žáky z kurzů mi bylo nabídnuto místo v ČKD jako překladatelka. Pracovala jsem na této pozici pouze jeden rok a odtud vedla cesta na SOU strojírenské. Ačkoliv výuka byla náročná, ráda na toto období vzpomínám, neboť se zde užilo mnoho legrace. Sametová revoluce přinesla boom ve výuce jazyků. Přešla jsem na slánské gymnázium a zároveň založila Soukromou jazykovou školu. Soukromé kurzy jsem v dobovém duchu zprivatizovala, protože závodní klub zrušili.

Po třech letech na gymnázium jsem přešla na obchodní akademii. Později jsem se na gymnázium na nějaký čas vrátila jako externí učitel. Postupně jsem získala plný úvazek na OA, strávila jsem zde celkem 24 let a letos jsem se po zralé úvaze rozhodla odejít do „důchodu“. Každá škola, kde jsem učila, byla pro mne jistou zkušeností a vyžadovala trochu jiný přístup k žákům. Já bych nechtěla srovnávat školy, ale spíše dobu, kdy se mi nejlépe učilo. Bylo to samozřejmě v 90. letech a v prvním desetiletí tohoto století, kdy byl zájem o jazyky největší. V posledních letech zájem o němčinu upadá, učí se spíše jako druhý cizí jazyk a téměř nikdo z ní nematuruje. Je to celorepublikový trend, beru to jako fakt a na nikoho se nezlobím, když upřednostňuje angličtinu nebo jiný jazyk. Já sama cítím handicap ohledně angličtiny a vím, jak je důležitá pro cestování. Učila jsem se ji sama v různých kurzech, neboť se bez ní člověk jen těžko obejde. Jen stěží bych se domluvila v Americe, v Japonsku, v Koreji, na Srí Lance, v Izraeli, Thajsku, Laosu, Barmě, na Islandu, ve Skandinávii, v Maroku a v dalších zemích, ve kterých jsem cestovala bez průvodců a cestovní kanceláře, pouze s batohem a s chutí po dobrodružství.

Pokud zdraví, finance a bezpečnostní situace dovolí, mám ještě spoustu cestovatelských plánů, ty nejbližší do Finska a pobaltských zemí. Jinak bych chtěla učit i nadále ve firemních kurzech a dle potřeb pomáhat při aktivitách na obchodní akademii, neboť řadu z nich jsem přímo organizovala, vymýšlela a realizovala jako např. vánoční zájezdy do Drážďan, studentské výměny a praxe nebo taneční vystoupení učitelů na maturitních pleších. Doufám, můj nástupce bude v některých akcích pokračovat, rozvíjet je nebo přijde s úplně něčím novým. Samozřejmě bych chtěla navštěvovat kurzy, na které dosud nezbyl čas, např. německé literatury, pokračovat ve studiu právnické němčiny nebo se zdokonalovat v angličtině. Chce to jen nebýt pohodlný a mít touhu se vzdělávat po celý život.

Na závěr mi nezbyvá nic jiného, než popřát, aby ta aktivita a pozitivní přístup k životu kolegyni vydržel co nejdéle a určitě se s ní rádi ještě někdy setkáme.

s přispěním PhDr. Kaňkové zpracovala Mgr. Jana Andrášková

Tradiční absolventské okénko jsme tentokrát tak trochu věnovali také kolegyni Kaňkové.

Alles Gutte!

Na Obchodní akademii ve Slaném jsem studovala v letech 1997-2001. Na svá studia vzpomínám velmi ráda, byla to pro mě krásná léta, která mě velmi dobře připravila na budoucí studium na Vysoké škole Ekonomické i na budoucí povolání.

Na OA jsem poznala spoustu inspirativních lidí, ať už se jednalo o mé spolužáky nebo profesory. Jedním z těchto lidí byla bezpochyby i paní profesorka PHDr. Pavla Kaňková, se kterou jsme strávili 4 roky 5x týdně studiem němčiny.

Zpočátku se nejednalo o žádnou procházku růžovou zahradou. Nároky paní profesorky byly velké a vzájemné oťukávání nelehké. Nejedna z nás právě s němčinou dost bojoval. Pravidelným častým setkáváním a studiem jsme se ale velmi dobře poznali a naše němčinářské dýchánky nabíraly stále rodinnější atmosféry. Paní profesorka nás sice vždy oslovovala příjmením, ale z jejího postoje byla vždy cítit úcta pochopení a vzájemný respekt. Musím říct, že i Ti z nás, kteří s němčinou trvale bojovali, dokázali mít s paní profesorkou velmi dobrý vztah a hodiny němčiny obohacovali o vtipná intermezza. To jsem na paní profesorce vždy velmi oceňovala, že měla dobrý vztah i se slabšími žáky a hodiny nikdy nebyly nudné. Naopak paní profesorka často nosila do hodin nafočené aktuality, takže studium bylo o to zajímavější.

Ze začátku jsem brala němčinu jen jako jakýkoliv jiný řadový předmět, ale naštěstí jsem včas pochopila důležitost znalosti jazyka a věnovala se často i domácí přípravě. Dodnes jsem za toto prozření vděčná, protože z těchto hodin denně čerpám a využívám nabitě znalosti. Na vysoké škole jsem díky pevné přípravě paní profesorky neměla problém s absolvováním náročných ekonomických předmětů v němčině a po studiu nastoupila do práce na německé burze, kde jsem znalosti také denně využívala. Poté nás osud s manželem zavedl do Rakouska, kde jsme 6 let žili a pracovali a kde bych bez němčiny byla úplně ztracená.

Paní profesorko, zpětně Vám velmi děkuji za nás za všechny za Vaši energii, se kterou jste do hodin bez výjimky přicházela a za Vaše úsilí, které věřím, u mnohých z nás nebude nikdy zapomenuto.

Ing. Jitka Najmanová (pův. Eklová)

Dodnes mívám noční můry, že nejsem naučená na písemku. Známk z němčiny mi kazila vysvědčení. Ale na druhou stranu musím říct, že jsem s němčinou ze střední v pohodě udělala zkoušku i na vysoký na jedničku Paní profesorka Kaňková je prostě jedinečná a upřímně musím říct, že na ní a její hodiny nikdy nezapomenu. Dneska na ni už vzpomínám jen s úsměvem. (Petra)

Není výjimkou, že se naši absolventi po studiu věnují cizím jazykům. Příkladem je i Aneta (kterou neučila paní profesorka Kaňková, ale Mansfeldová). Studuje ekonomiku současně s němčinou na Univerzitě aplikovaných věd v saské Žitavě. Univerzita s ní natočila krátký medailon (v němčině), který můžete zhlédnout na stránce univerzity.

**"Als ob man die ganze Welt durchre
29. Mär. 2018**

"Ich heiße
Tschechie
Nach Deu
gekommen
für Deuts

<http://www.hszg.de/news/detail/News/als-ob-man-die-ganze-welt-durchreisen-wuerde.html>